vyplacen byl osobě, jež se o kapitalisaci ucházela, kapitál v určité výši, a byl-li žadatel o tom vyrozuměn, pak vzešel jemu doručením rozhodnutí právní nárok na výplatu povoleného kapitálu, a zrušení povolené kapitalisace není pak již ponecháno volnému uvážení úřadu, a zákonitost rušícího výroku posuzovati jest pak podle všeobecných právních pravidel o rušení konstitutivních aktů správních. Zrušením přiznaného nároku na výplatu kapitalisovaného důchodu zasahuje se do nabytých práv invalidy a přísluší jemu podle § 2 zákona o správním soudě právo, domáhati se nápravy stížností u nejvyššího správního soudu. Zásah do nabytého práva je přípustný vzdor nastalé právní moci cestou obnovy řízení. Obnova řízení, právoplatným rozhodnutím ukončeného, je přípustná pouze za předpokladu, že úřad rozhodnutí to založil na nesprávné skutkové podstatě, jejíž nesprávnost mu v době, kdy rozhodnutí vydal, nebyla známa. (Nález nejv. správ. soudu z 9. února 1925, č. 2473/25.)

Důchod předků podle § 25 zák. č. 142/1920:

Okolnost, že výdělek předků k jich výživě nestačí, je pro posouzení nároku na důchod předků podle zákona z 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n. irrelevantní, poněvadž zákon ten nečiní nárok na důchod předků odvislým od toho, zda výdělkem svým výživu svoji kryjí, nýbrž jedině od okolnosti, zda jsou výdělku schopni, či nikoliv. (Nález nejv. správ. soudu z 3. března 1925, č. 4207/25.)

Nárok na důchod podle § 25, odst. 1. zákona č. 142/1920 nepřísluší předku, jehož výdělečná činnost jest sice snížena, jemuž však zbývající výdělečná schopnost buď sama o sobě nebo ve spojení s jinými prameny příjmů zajišťuje potřebnou obživu (nález Nejv. správ. soudu z 29. ledna 1925, č. 1809/25).

K § 1 n. z.:

Není nutným předpokladem pracovního poměru, aby byla smluvena mzda. (Arg. § 1152 o. z. obč. — Nález nejv. správ. soudu z 31. ledna 1925, č. 1814/25.)

Příležitostná je práce jen tenkráte, když vzhledem k obvyklému zaměstnání je zjevem pouze nahodilým, ojedinělým a netvoří tak řádný zdroj příjmů osoby pracující. (Nález nejvyššího správního soudu z 31. ledna 1925, č. 1813/25 a č. 1814/25.)

Nezáleží na tom, že práce konají se jen v tom rozsahu, jak to zdravotní stav zaměstnance dovoluje, nýbrž pro založení pojistné povinnosti je rozhodujícím, že ono zaměstnání, které zaměstnanec vykonává v době, kdy to jeho zdravotní stav dovoluje, není něčím, co by se vymykalo z rámce jeho povolání a není ničím jiným, než vlastním zdrojem jeho výživy. (Nález nejvyššího správního soudu z 31. ledna 1925, č. 1813/25. — Srv. též nález z 15. prosince 1924, č. 15.819/24, v Soc. Revui, roč. 1925, str. 70.)

Hospodářský praktikant (synovec u strýce), **který nekoná služeb v důsledku smluvní povinnosti, nýbrž dobrovolně, maje na mysli pouze svou vlastní průpravu a výcvik pro budoucí životní povolání, nepodléhá nem.**